

Grænseaftalen

Ingrid Stage lagde ud med at forklare, hvad den eksisterende aftale mellem Akademikernes Centralorganisation (AC) og Lærernes Centralorganisation (LC) dækker, og hvad formålet med en grænseaftale overhovedet er (se faktaboks). Grænseaftalen definerer, hvilken af de to organisationer der har forhandlingsretten for bl.a. audiologopæder på en lang række områder. Et af områderne handler om specialundervisning, og her er det, at AC og LC har aftalt, at DLF har forhandlingsretten for faggrupperne på de institutioner, der varetager specialundervisning- og det gælder altså både for læreruddannede speciallærere og universitetsuddannede audiologopæder. DM har forhandlingsretten på en række andre områder, bl.a. for audiologopæder der arbejder med forskning, ansatte på hospitaler samt på private institutioner og firmaer. Grænseaftalen knytter sig altså dels til hvilket område man arbejder indenfor dels til arbejdsstedet.

Både DM og DLF var til fyraftensmødet rørende enige om, at grænseaftalen er en fordel for medlemmerne af begge organisationer. Begrundelsen var, at det skaber bedre vilkår for medlemmer – for kollektivet – når der kun er én organisation, der forhandler for samme arbejdsområde (her specialundervisning) på en arbejdsplads. ‘Til kollektivets bedste’ og ‘lige løn for lige arbejde’ var sætninger, der gik igen mange gange i løbet af de to timer mødet varede. Budskabet var, at de to organisationer foretrækker at bruge kræfterne på at forhandle med arbejdsgiverne frem for at bekrige hinanden. Derfor var der heller ikke umiddelbart stemning for at genforhandle grænseaftalen, men begge organisationer gav dog udtryk for, ‘at tingene jo kan ændre sig’ og ‘at organisationerne ikke ønsker medlemmer, som hellere vil være et andet sted’osv. Men reelt var der tydeligvis ikke den store interesse for at ændre grænseaftalen.

Hos mange audiologopæder er der utilfredshed med at skulle være organiseret i DLF – af flere grunde. Dels fordi mange føler, at deres faglige identitet som akademikere ikke anerkendes og styrkes, men tværtimod negligeres eller ind imellem ligefrem modarbejdes. Dels fordi der i forhold til løn og ansættelse er mange eksempler på, at universitetsuddannede audiologopæder har svært ved at få samme løn som deres læreruddannede kolleger – fordi de ikke er lærere! Der er givetvis også en gruppe, der er godt tilfredse med de løn- og ansættelsesvilkår, de får ved at være organiseret i DLF, det er bare ikke dem, vi hører mest fra i FUA. Vi bliver i FUA’s bestyrelse ofte mødt med spørgsmålet, om hvorvidt det er muligt at få DM til at forhandle løn og ansættelse. Vi må tolke udmeldingen på mødet således, at det ikke er en realitet, der er inden for rækkevidde.